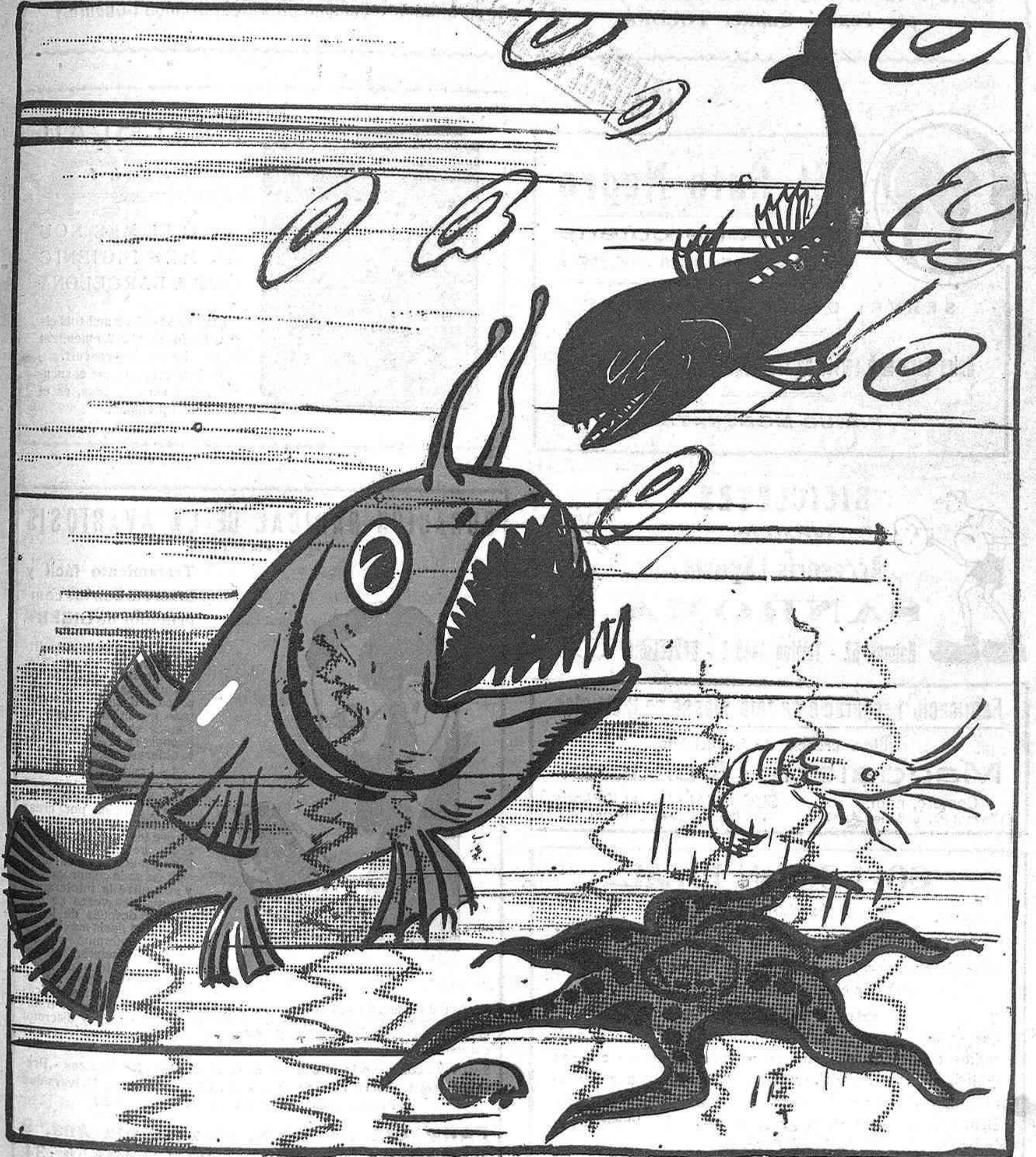

Barcelona 20 de març de 1925

L'Esquella de la Torratxa

[Any XLVIII Número 2402 15 cèntims — Atrassats 30

A BARCELONA NO HI HA CARN

—Ai, què patirem!

SALON DORE de la GRANJA ROYAL

Lloc predilecte del públic distingit

TE-CONCERT

de 5 a 8 i mitja tarda amb música de Tzigans

Vetllades musicals

de 10 a 12 nit amb extraordinaris concerts per l'eximi Quintet TOLDRA

Elegants sortides de Teatre

de 12 a 2 i mitja de la matinada amenitzades per l'Orquestrina ROYAL

: El més selecte en el Ram de Pastisseria :
Les últimes creacions en Nates, Cremes i Chantilly

El Gato Negro

Bar - Charcuterie

Rambla del Mig, 36-38 - Tel. 2290 A

SERVEI DE PRIMER ORDRE

Única Casa amb servei de CAFE-EXPRES per a tot el públic

PREUS MODERATS

PATI BLAU

PELAI, 1

SALÓ EL MÉS NOU
EL MÉS HIGIENIC
ÚNIC A BARCELONA

Elegant sessió vermut tots els dies festius de 12 a 2, amenitzat amb un interessant concert.

Tothom pregona que el succulent café d'aquesta casa, és el millor de Barcelona.

BICICLETES

Motos

Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Teléfon 1445 A - BARCELONA

Fabricació i reparació de tota classe de Bicicletes

Última creació de la Bicicleta

Magdalena i Teixidor

Comerç, núm. 1
(Davant Palau Belles Arts)

SUCURSAL: Carrer Calàbria
(Xamfrà Creu Coberta)

COLECCION IDEAL

ha publicado

EL TORO

(Novela de amor y de aventuras de la época de los Borgia) por el eminente escritor italiano

Bruno Corra

que se manifiesta como un consumado narrador de episodios escalofriantes y un afortunado pintor de escenas realísimas. Puede considerarse El Toro como una verdadera maravilla literaria. Para que todos puedan juzgar a Bruno Corra, se entrega gratis en todas las librerías un folleto, un fragmento de El Toro. Cuatro pesetas, en librerías y kioscos y en la Editorial B. Bauzá, Aribau, 177.

CURACION RADICAL DE LA AVARIOSIS

(SÍFILIS)

Tratamiento fácil y discreto con los comprimidos de GIBERT

Los comprimidos de GIBERT no producen irritación intestinal y contienen además una notable proporción de arsénico en estado orgánico en que se conoce su bienhechora influencia en la evolución de la enfermedad.

La impregnación del organismo, a dosis pequeñas administradas cotidianamente, termina por crear en el organismo un medio en que los espiroquetos (microbio de la sífilis) se debilitan y mueren. La salud no está en nada comprometido y no ocurre la intolerancia que algunas veces se manifiesta después de la inyección a dosis máxima.

Hay enfermos que no pueden someterse al tratamiento costoso de la inyección, y a otros les repugna entrar en las clínicas

donde todo el mundo sabe tratan las enfermedades sífilíticas. El tratamiento por los Comprimidos de GIBERT es sumamente fácil y discreto; la caja puede llevarse en el bolsillo del chaleco, y todo el mundo puede curarse sin ser notada su enfermedad.

Sustituye con ventaja al 606 - Numerosos certificados médicos - Preparado por J. Gibert, Farmacéutico especialista de 1.º de la Universidad de París - La caja de 50 comprimidos, Ptas. 7'50

FARMACIA SARRIAS, Plaza Santa Ana, 9
FARMACIA TARRÉS, calle Carmen, n. 34

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

Un gran català

Acaba de morir. Es deia Pere Astort, però això era pels amics, que el món el coneixia per un altre nom. Li deia "Worsley". Igual que a un multimilionari. Igual que a un d'aquests polítics anglo-saxons, alts, rasurats, de faccions nobles i enèrgiques, que apa-

reixen en els setmanaris il·lustrats, vestits correctament, o jugant al tennis. I es deia solament Pere Astort i era de Gràcia.

Feia valsos. Feia "fox-trots". Feia tangos. Feia música enjogassada i coreogràfica. Feia posar a la gent una mica sentimental i una altra mica lírica, amb lirisme amatori. Havia compost sis cents valsos que tothom sabia i tothom ballava i tothom escoltava en les tardes de *cine*, sentint-se bressat, i amb desitjos, no pas tèrbols, sinó de dir-li a la dona pròxima: "Senyora, jo bé seria capaç d'estimar-la amb un amor immens, mentre durés aquesta música, dolça com la malvasia..." I l'home que ha escrit aquesta música, efímera i gustosa, com un *coctel*, com un *marron glacé*, com un *bombón*, no ha merescut, en la nostra premsa, fóra d'un parell de diaris, més que uns banals funerals de gaseta.

La desgràcia d'en "Worsley", fou de néixer a Barcelona, i dins de Barcelona, a Gràcia. Hauria d'haver nascut a Viena, o a París. Aleshores el seus valsos adquiririen el prestigi que dona el Danubi blau, o el Sena verd, i que no dona el Llobregat tèrbol. Hauria tingut darrera seu la tradició de tot un segle de valsos, tocats per tots els pianos i tots els violins. Hauria estat famós com en Cremieux, com en Maurice Ivain, el de *Ta Bouche*, o en Franz Lehar, el de les operetes, o en Rodolf Berger, o bé com en Drigo, el del vals *Els milions d'Arlequí*. Va trobar el nom, "Worsley", enlloc de Pere Astort, però li va mancar la ciutat gloriosa i irradiadora.

O bé, una princesa esbojarrada i romàntica que s'enamorés d'ell, com es va enamorar d'en Toselli. El *Vals romàntic* d'en "Worsley", valia lo que la *Serenata* d'en Toselli, però mancaven els amors amb la princesa, que en Pere Astort, no podia tenir, que tal volta no hauria volgut tenir, perquè era un català casolà, bon pare de família, ple de

seny. Amb esperit de vagabundatge i d'aventura, marxaria a París, i a París sempre està esperant la gran dama ex-cèntrica an els músics que posseeixen un vals universal.

Designem an en "Worsley" com un gran català. Ni vers, ni prosa catalana, són tan repetits com els seus walsos. Res nostre, com no siguin les nostres tragèdies socials, passa les fronteres i els mars. Els homes més imperials que hem tingut, han estat en Cambó i en "Worsley". Ja era just, doncs, que la ciutat li fes funerals, i que les nostres senyorettes sentimentals, toquessin la seva música, almenys un dia, amb el cor eternit per l'home que humilment els hi va oferir unes melodies per a les seves hores romàntiques.

PARADOX

HISTÒRIA CÒMICA

Avui us volem parlar d'un actor, d'un actor de sarçuela del que no us direm el nom, perquè es pot dir el pecat, però el pecador, no!

Us volem explicar un episodi de la vida artística d'aquest actor, episodi que creiem—i no és mala voluntat creure-ho—que s'haurà repetit en tots els llocs del món on hagi treballat. Perquè aquest actor de què us volem parlar—petit com un cigró, amb cara de cigró—és famós, segons ell, a tot arreu del món on ha treballat. Així almenys ho assegura als seus amics. Però els seus amics no se'l creuen. Perquè saben lo que sabem nosaltres i us anem a contar.

Una vegada aquest actor tan famós treballava en un teatre de Madrid dels de gènere líric. Parlava, cantava, ballava... Ell es creia—i s'ho creu encara—que les tres coses les feia bé. Però l'actor famós no tenia èxit. Se'n reien. Li prenien el pèl, el poc pèl que li queda.

Una nit, un senyor s'aixecà en el seu *falco* i, dirigint-se al públic, digué:

—Senyors! Trobo que ha arribat l'hora de què rifem aquest còmic tan dolent! Rifem-lo?

Del públic eixí una sola veu:

—Rifem-lo!

L'actor famós, mentrestant, s'havia tornat més groc que un canari i suava tinta.

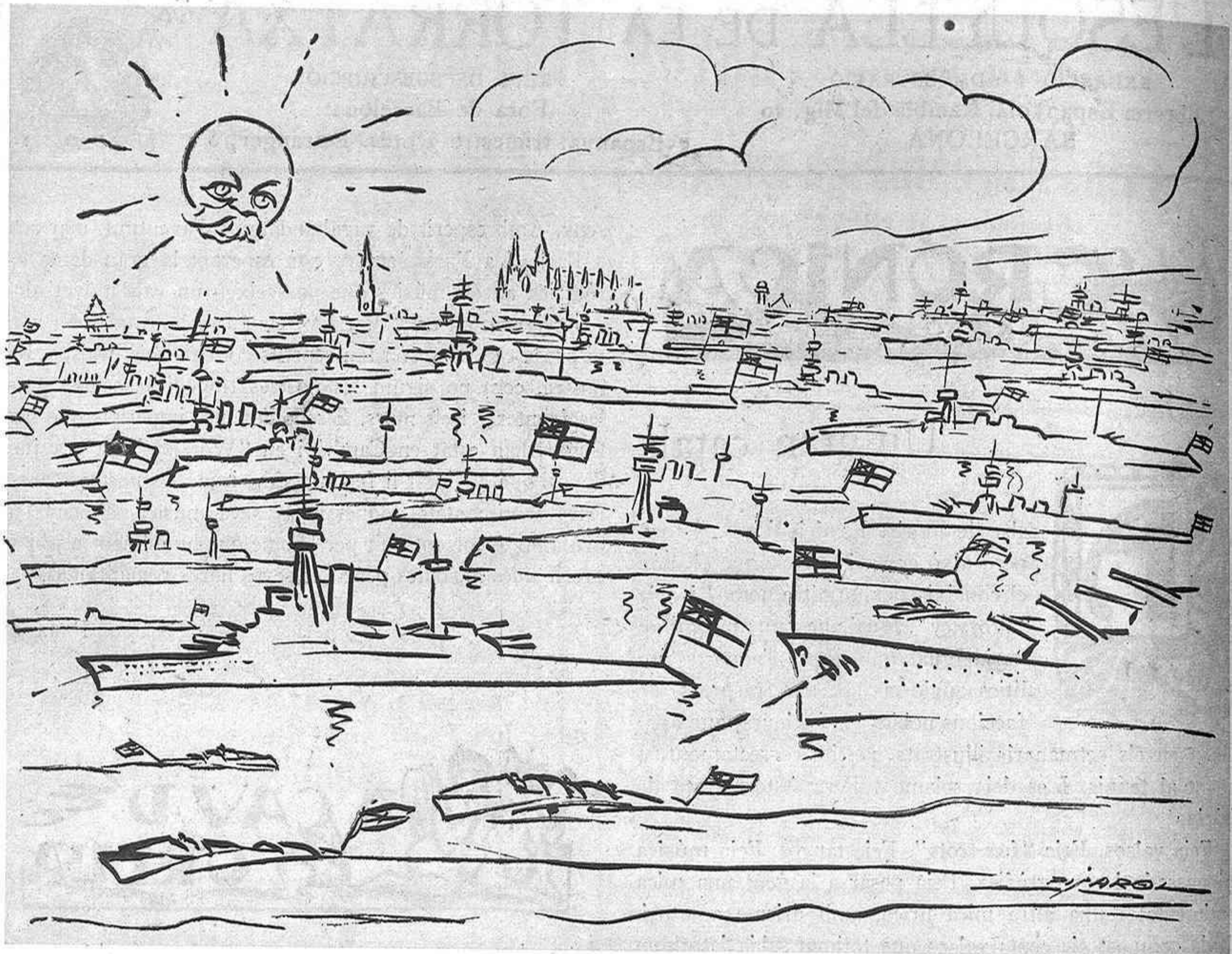
A baix al públic, seguia la rifa. O la *rifada*, com vulguin.

—Jo en dono trenta cèntims!

—Són masses!

—Trenta cinc!

—Quaranta!

LA ILLA DE LA CALMA

Palma de Mallorca vista a través de 110 barcos anglesos.

—Quaranta dos!
—Cinquanta.

En resum, que no en varen donar més de cent cinquanta cèntims. Malgrat que ell, l'actor famós, cobra cent cinquanta pessetes... per ara.

Però ara, que és fora de Barcelona, no treballa: dirigeix.

Per què? Perquè té por de què si torna a treballar el tornin a rifar.

L'eternitat seria curta, perduts en l'infinit de la mar nostra..

DEL PEIX QUE SALTA

De tant en tant veiem un peix que salta enlaire i torna a caure en la blavor bellugadissa.

La mar i la vida tenen una semblança gran. En la vida de tan en tant hi ha una idea que salta, un nucli d'homes que aixequen un flam d'idealitat que desborda. Després torna al seu element com el peix que salta. Quan els peixos són enredats a les xarxes no poden tornar al seu element. Alerta, peixos!

DE LA BARCA

Damunt les ones llises hi ha una vela estesa al vent. La vela es blinca damunt la mar com una flama blanca. La nau sap mil camins infinits damunt les ones. Les ones van blincant-se vençudes sots la nau.

Quina sort la del caminar segur per les rutes infinites de la vida, aguantar-se serè sobre els abims insondables i portar dreta enlaire la vela blanca i triomfant com una senyera invicta!

SALPER

Proses epigramàtiques

NO ENS EN CANSARÍEM MAI

No ens en cansaríem mai de mirar la mar. Avui de cap a cap de la platja tenia una rialla blanca arran de llavi. Un vol de gavines semblava una munió de paraules com retallets d'escuma nascudes del cor de la mar. Onada darrera onada ens passaríem la vida en extàtica contemplació i omplenaríem l'esperit de remors fondes i lliures i sentiríem créixer l'ideal de cara a la mar amb una rialla i una cançó als llavis.

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

LA ILLA DE LA CALMA

Els anglesos dels barcos omplint els carrers de Palma.

GLOSSARI

DE LA MANIA D'ESCRIURE COMÈDIES

Hem notat—ja fa temps que ho estem notant—que tota la gent que no té cap mena de condicions per a escriure comèdies, n'escriu. I fins algunes vegades les estrena. Les estrena perquè la majoria dels empresaris té la mateixa mentalitat—una mentalitat nula—que aquests senyors que escriuen comèdies sense haver d'escriure'n, sense poguer.

A nosaltres mai se'ns ha acudit fer un parell de sabates, o un pany, o un moble. Per què? Perquè sabem que fariem un disbarat. En canvi a qualsevol sabater, a qualsevol manyà, a qualsevol fuster, se li acudeix fer una comèdia. I la fa, que és pitjor. I l'estrena que encara és més pitjor. L'estrena, ja hem dit perquè: perquè l'empresari bada, perquè l'empresari bada sempre, o gairebé sempre.

Nosaltres, francament, no comprenem aquesta afició que té la gent a convertir-se en autor dramàtic. Ni ens expliquem el perquè d'aquesta afició. Indubtablement deu obeir a quelcom misteriós que portem en els dintres més dintres de la persona. Però si sense ésser autor dramàtic també es pot ésser feliç! Si sense ésser autor dramàtic també es pot ésser bona persona!

Nosaltres, que, desgraciadament, sempre creiem lo pitjor, creiem que això, aquesta afició a escriure pel teatre que té qualsevol manyà, qualsevol sabater, qualsevol fuster,

és una afició a fer patir. Perquè fixeu-vos com aquesta mena de gent—que viu d'una manera apacible i tranquil·la—sempre escriu drames espantosos d'aquells que farien plorar a les pedres!

I és que resulta tan bonic fer plorar! Resulta tan divertit espantar al públic!—“Ara l'enganyarà!... Sí que l'enganyarà, sí! Ah, però l'home bo se n'enterarà! I quan se n'enteri es tornarà dolent!... Ai, que la mata!... Ai, que no la mata!... Té, ja l'ha mort!”—Es tan agradable veure plorar al públic!

Ve't aquí com ens expliquem nosaltres que tanta gent, que en el fons és incaç de matar una mosca, s'hagi aficionat a escriure drames dels que si no fan patir del cor, poc se n'hi manca (1).

XARAU

(1) De totes maneres no ens sembla una gent massa recomanable.

Epigrama

—Què tal el viatge, Medí?

—De primera!

—De primera?

Doncs, en Llogari em va dí
que vas fer tot el camí
en un vagó de tercera.

FREDERIC GIRONELLA

COSES

Un que dejuna per aprimar-se.

COSES

Un que dejuna sempre.

La façana del "Principal"

Ens hem fixat en la façana de l'antic teatre "Principal", avui innoblement prostituït. Ens hem fixat en la façana del "Principal" i ens ha caigut la cara de vergonya.

El nostre ex teatre mereix més respecte, més consideració, més devoció. No mereix que la façana, tan característica, tan lligada a la nostra història i a la nostra tradició, sigui maculada per la gola infecta d'una taverna, pels cartells abigarrats d'uns *films*, pels rètols lluminosos anunciadors de la ximpleria de moda, que és la raditelefonia.

Avui la façana de l'antic teatre "Principal" ha desaparegut sota l'agombolament de tants cartells i cartells. Era l'únic que mancava al nostre teatre que ja tants escarnis havia sofert. Però nosaltres creiem que ja n'hi ha prou, que fins n'han fet un gra massa. No hi ha dret a fer malbé de tal manera la bellesa d'un edifici públic... encara que aquest edifici sigui propietat d'un senyor qualsevol, i no de la ciutat com hauria d'ésser.

L'Ajuntament no ho hauria de permetre. I diem l'Ajuntament perquè creiem que té jurisdicció en tals assumptes. O n'hauria de tenir, que pel cas és igual. Recordem, per exemple, que a Florència, en no recordem quin

edifici, hi havien uns preciosos fanals de ferros forjats, que l'amo de l'edifici, un particular, volgué vendre's. Cosa que no va permetre l'Ajuntament de la digna ciutat.

Ha d'ésser menys digne el nostre Ajuntament que el de Florència? Creiem que no, volem creure que no. Que es consultin arxius i monografies que se'nterin de la història del nostre vell teatre "Principal", i, n'estem segurs, la ciutat no permetrà que es destrueixi d'una manera tan barroera i llastimosa la façana d'aquest edifici que tan íntimament va unit a la història de Barcelona en la seva darrera centúria.

Guspira

Ditxosos són ja els llavis que podran xuclar la mel que vessa de ta boca; i és cert, perquè ho veuràs clà a cada instant als ulls de a qui la sort així s'aboca.

Car, ells, són el mirall pur i fidel de tes mirades plenes de promeses que es cabdellen a dins d'un ample cel d'il·lusions que glateixen tes dolceses.

VÍCTOR CANIGÓ

VINGUIN PINTURES!

Seguint amb la seva dèria de pintar els safaretxos de Catalunya, en Joan Llimona n'exposa uns quans d'allò més *caios* a les "Galerías Layetanas", els quals tenen un caient casolà que enamora: el cel, la terra, l'aigua, l'ambient, tot és de casa; demés mestre Llimona ens mostra unes quantes teles d'assumpte força interessant: *El primer fill*, *Quietud* i *Les orenetes se'n van*, són pintures ben sentides i compostes amb la traça d'un gat vell.

Un grapat de dibuixos *llimonians* completen el conjunt d'aquesta exposició, una de les més maques de la temporada actual.

Allí a propèit d'en Llimona, que és un avi autèntic, el jove J. Mombrú ens exhibeix la collita que ha fet en les darreres corrieres artístiques, per tal de deixar-nos convençuts de que ja comença a anar lluny.

Ja ho crec! Acaba d'arribar d'Itàlia... La passejada, però, li ha provat de valent; s'ha tornat més robust i ha millorat força el color: que ho diguin sinó aquella *Tarda a Port de la Selva*, suau i transparent; aquell *Capvespre* d'una tranquil·litat beatífica i aquell *Montseny* que sembla de debò. Celebrem que li hagi provat la passejada. Un altre artista jove i decidit, en Pere Segimond, fa a les "Layetanas" la seva segona exhibició de pintura, desitjós de que

li diguem si li ha provat el camí que ha fet des de la primera.

I és clar que li ha provat! Parlin per ell el ferreny *Mataor* que porta al damunt tota la sandunga de la seva terra, i els tres interiors tan bonics i tan ajustadets de línies i de claror, i certes *interioritats* d'aquella xicota nua, que en Segimond ha tractat amb tant de mirament, i un bodegó net en el qual s'hi veuen *Varis objectes*, reunits amb un bon sentit del color i de la qualitat.

Ço que resta de la interessant exhibició del novell pintor gira al voltant dels esmentats botonets de mostra; advertint, però, que el *Mataor*, figura ferma i de tamany natural, ja no és un botonet, sinó un *botonàs*.

Dos pintors del vidre, vull dir, dos ceramistes dels que volen enlairar la ceràmica—vidriosa catalana—en Josep Maria Gol i en O. Egill, han posat unes parades que enamoren per tal de cridar l'atenció de la gent de gust, encara que tinc molta por de què els hi restarà compradors el perill de la trencadissa que tenen les obres llurs.

En Gol és un xicot que deu ésser parent d'en *Banyeta*, perquè el foc no li fa ni gota de por; jo, en el seu lloc ja estaria torrat com un moniato i no tindria esma ni per a esmaltar un setrill de cuina.

Tant ell com l'Egill, demostren ésser xicots de gust refinat i d'una traça exquisida, encara que cultiven un art de *la vora del foc*.

* * *

Oi que n'hi han de coses a les "Layetanes"? Doncs, anem a "Cà'n Malmedé", on l'Agustí Ferré hi exposa una colla de fantasies *egípcies*, *persianes* i *gregues* força inte-

EL DEPORT DE MODA

Una equivocació lamentable!

ressants, demés uns grans plafons allegòrics fets amb molta grapa i amb un alt sentit de la decoració sumptuària. *El Premi i Sitges*, són obres que no pot pas pintar-les tothom qui vol, ni pensar-les solament.

Jo que coneixia les obres de l'Agustinet, només que per les reproduccions de les revistes ilustrades, em faig un pler d'haver-les vist d'aprop, i de posar-lo a la colla dels pintors que tenen lluc.

C. ARBÓ

Arengues de Quaresma

IRA

Dels pecats capitals el que fa el quart
és el que avui ens toca retallar,
que si l'ordre bé es mira
resulta que el pecat de torn és Pira,
no aquell bell instrument
que es toca sense vent,
deixant el que s'exala en la fatiga
quan al pulsar les cordes... li fan figa.
Oh, caríssims germans que delireu,
delirant pecareu
perquè del delirà os provindrà la ira:
i la ira... la ira tira per lla on tira!

Si un dia aqueix pecat se us apodera
i us pega la fallera
de fer-li la dispesa un quant de temps
i amb febre aneu cercant tots els extrems,
se us posaran els nervis en tensió...
i us serà molt precís posà al fogó
a bullir un pot de tilla
perquè us retorni l'ànima tranquil·la,
i es precís per donà un bon resultat
beure's la quantitat,
que si la deixeu solament bullir
no us calmarà el delir...
i us donarà, amb això si que us sóc franc,
l'efecte d'un pegat posat a un banc!
Requereix est pecat molta frescura
si no voleu atacs de feridura.

La ira és un greu pecat
del qual n'abusa el que va cavalcat
damunt del ser humil,
i és pròpiament l'estil
de fer callà els que a sota van sumits,
que est pecat i el diner... solen nà units...

Pecador d'est pecat,
si es peca en el pecà es veu com un gat,
i si m'apureu per a que el denigre
diré que si bé es mira es veurà un tigre,
tigre fenomenal
o una altra fera raça d'animal
o... vaja, la qüestió
és que es veurà fet un animaló!

I el qui no vulgui anar esgarrinxat
al veure una unglà ferma en est estat...
li valdrà més que escorri el bulto al punt;
l'epidermis perilla.

I crits i amunt!

IVAN TOC

BARCELONA

No sabem què es deuen haver proposat els senyors Contreras i Camargo i López de Saa, a l'escriure *La muerte del rui-señor*, que és, veritablement, una obra desconcertant. No creiem que en la vida de Gayarre hi hagin elements per a la construcció d'una obra de teatre. Els senyors Contreras i Camargo i López de Saa deuen creure lo contrari, quan l'han escrita. Però té algun interès la comèdia dels senyors Contreras i Camargo i López de Saa?

Nosaltres, humilment, creiem que no. L'anècdota de *La muerte del rui-señor* és massa poqueta cosa per a omplir tres actes. Perquè en aquesta obra no hi ha drama, sinó anècdota. No hi ha drama, malgrat morir el protagonista en escena.

Aquesta petita anècdota, qual final es preveu des de les primeres escenes, es desenrotlla amb una lentitud exasperant. Exasperant perquè tot lo que fan i diuen el Julián, la nòvia del Julián i els amics del Julián no ens interessa. Entre aquests amics del Julián n'hi ha un, en Marcos Zapata, que, com que és poeta, parla en vers. Per què parla en vers el senyor Marcos Zapata? Per a demostrar-nos—a nosaltres, que tan ens fa—que és poeta?

Home de Déu, que això no fa poeta! Això fa una altra cosa!

La intervenció de lo còmic en l'anècdota està feta d'una manera llastimosament grotesca. Aquell pare de la nòvia del Julián!...

Ademés, els senyors Contreras i Camargo i López de Saa han volgut escriure la vida del tenor Gayarre. Sí, veritat? Doncs havien de sapiguer que Gayarre era un ferrer del Roncal, aspre, sorrut, no massa sociable. I haurien de fer veure al senyor Romeu que equivoca el tipus de mig a mig. El senyor Romeu fa un Gayarre bonic, fi, tendre, delicat com una damisella aficionada al bel canto. Ademés li haurien d'advertir que Gayarre no cantava tot lo que canta el senyor Romeu, que té una veu bonica, però bastant reduïda. Com a actor és discret, només que discret.

NOVEDADES

El titán, drama de Darius Nicodemi, traduït per Salvador Vilaregut i Ramón de Roman. Veu's aquí una obra que té una valor: el de l'habilitat. Fóra d'aquest no en té cap. Es teatre de teatre, teatre de recepta. La passió, la tendressa, tots els sentiments que integren *El titán* són de cartró, tenen una fredor, un artifici de cosa de teatre.

En la interpretació cal citar al senyor Morano—es tracta d'una obra feta a mida per ell—que interpreta un tipus ja no massa jove, tal com convé al senyor Morano, i cal citar també a la senyora Villegas.

BOB

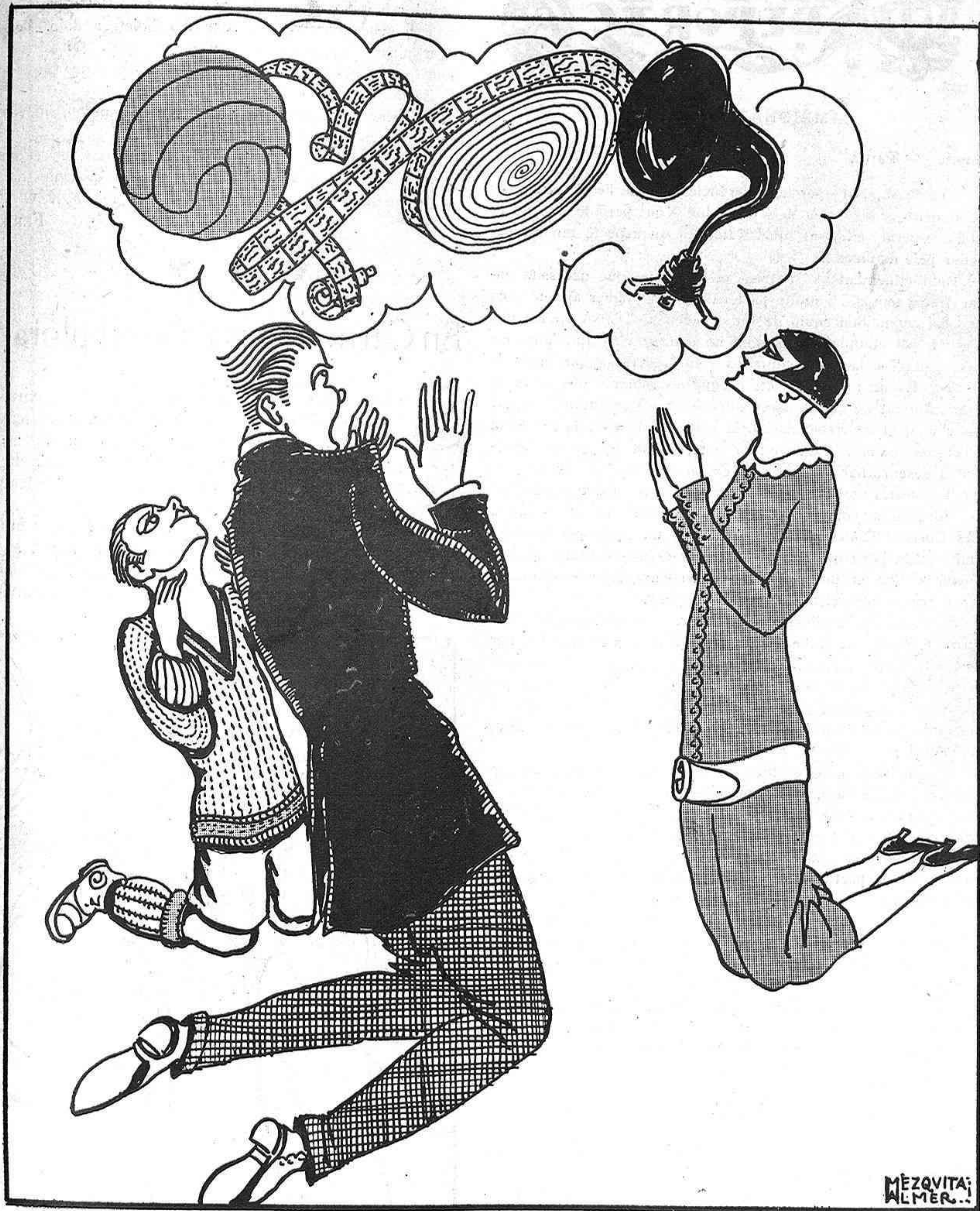

Instantània

Li deien sempre a un malalt,
que movia gran bronquina
cada cop que era precís
fer-li prendre medicina:
—La cullerada amarganta
és la primera que es dóna...
I ell deia: —Doncs, comenceu
per donar-me la segona!

PEPET DEL CARRIL

LA SANTÍSSIMA TRINITAT D'ARA

La pilota, el cine i la radio.

EL DEPORT

CAMPIONAT D'ESPANYA

Júpiter — Pàtria

Era de suposar—per les referències que de l'equip aragonès es tenien—una victòria dels de Poble Nou; però lo que no es podia esperar era que aquella tingués un aspecte tan aclaparador pels mañicos...

Indubtablement el "Patria" és un equip que necessita encara molt temps... i molta paciència per a poguer aprendre ço que cal en un bon equip de futbol: tècnica. D'això creiem que n'estan, per complet, nets; així ho demostraren amb llurs escassos atacs a la porta contrària i en la defensa que feren de la seva. En un i altre aspecte ço que els remarcà més sigué la gran voluntat de que donaren mostres; però en futbol, malgrat ésser un factor principalíssim, la voluntat no és tot. Necessita a l'ensem de l'ajuda d'un millor coneixement del joc més apropiat a desenrotllar, de la forma en que els atacs es deuen portar. I aquestes coses, els del "Patria", no les coneixen; almenys ho donaren a comprendre en llur actuació de diumenge a Les Corts... Resumint: El "Patria" és un equip poc perillós, quina única bona qualitat que posseeix és una voluntat que no té límits i que en un onze que—com el aragonès—es presenta sense pretensions, el fa doblement simpàtic.

En quant als jugadors dos solament es destacaren: en Martín i En Rufo, i de manera especial el primer que defensant llur porta confirmà les notícies que ens el presentaven com un **keeper** segur, ràpid, amb vista i excellent col·locació. Llur actuació en la primera part sigué **kolossal** i an ell es deu que el marcador no es mostrés més desfavorable pel seu equip... Molt bé, **maño!**

El "Júpiter", malgrat mostrar-se en tot superior a l'equip contrari, no ens satisfé—en conjunt—amb llur actuació, que si anà millorant a mida que el partit es desenrotllava, no arribà a donar-nos en cap moment la impressió de l'equip potent que tots desitgem del campió de Catalunya del grup B. Llur domini en tot el partit sigué complet, es mostrà més equip que l'aragonès, assenyalant una gran diferència de classe entre ambdós, però no ens convenceren... Potser per la poca "quantitat" del contrari, potser per la ferma convicció d'aconseguir la victòria—nosaltres així ho creiem—el "Júpiter" no esvolgué mostrar com lo que realment és...

Cinc minuts abans del temps reglamentari, el senyor Andradós, que arbitrà imparcialment, donà per finit el partit quan el marcador assenyalava nou **goals**, per cap en contra, a favor dels catalans.

BOXA

Amb l'èxit de costum es celebrà divendres passat la vetllada anunciada del "Principal-Palace".

El repartiment de bolets començà per Geo contra Polo. El director de combat, d'una manera humanitària, digué "prou" quan veié que el repartiment no era equitatiu i no era just que solament rebés en Geo.

Aracil-Bruguer feren un excellent combat del que aconseguí el primer la decisió favorable. Decididament aquest gall cantarà fort.

L'Horwartien-Salas celebraren el de l'ensopiment. No en parlem perquè només de recordar-los ens adormim. El combat

el guanyà en Salas perquè de totes maneres ho féu menys malament que l'hongarès.

El combat, el gran combat de la nit i potser de la temporada fou el celebrat entre en Denain i en Ciclone. Aquest xicot quan comença no acabaria. Reparteix bolets a dojo. Per ell **pegar** pinyes és tan senzill com **pegar** segells. Nosaltres temem que un dia no fagi cas del **gong** i tinguin que posar-li la camisa de força per a deturar-lo.

En Denain féu també un gran combat... però rebé (naturalment) i en Ciclones fou declarat vencedor.

I En Gironés fou desqualificat per cop baix, en el quart **round**, quan el de Gràcia es mostrava disposat a demostrar an en Young Blaise, que té molt merescut lo de rei del K. O....

FERRÁN

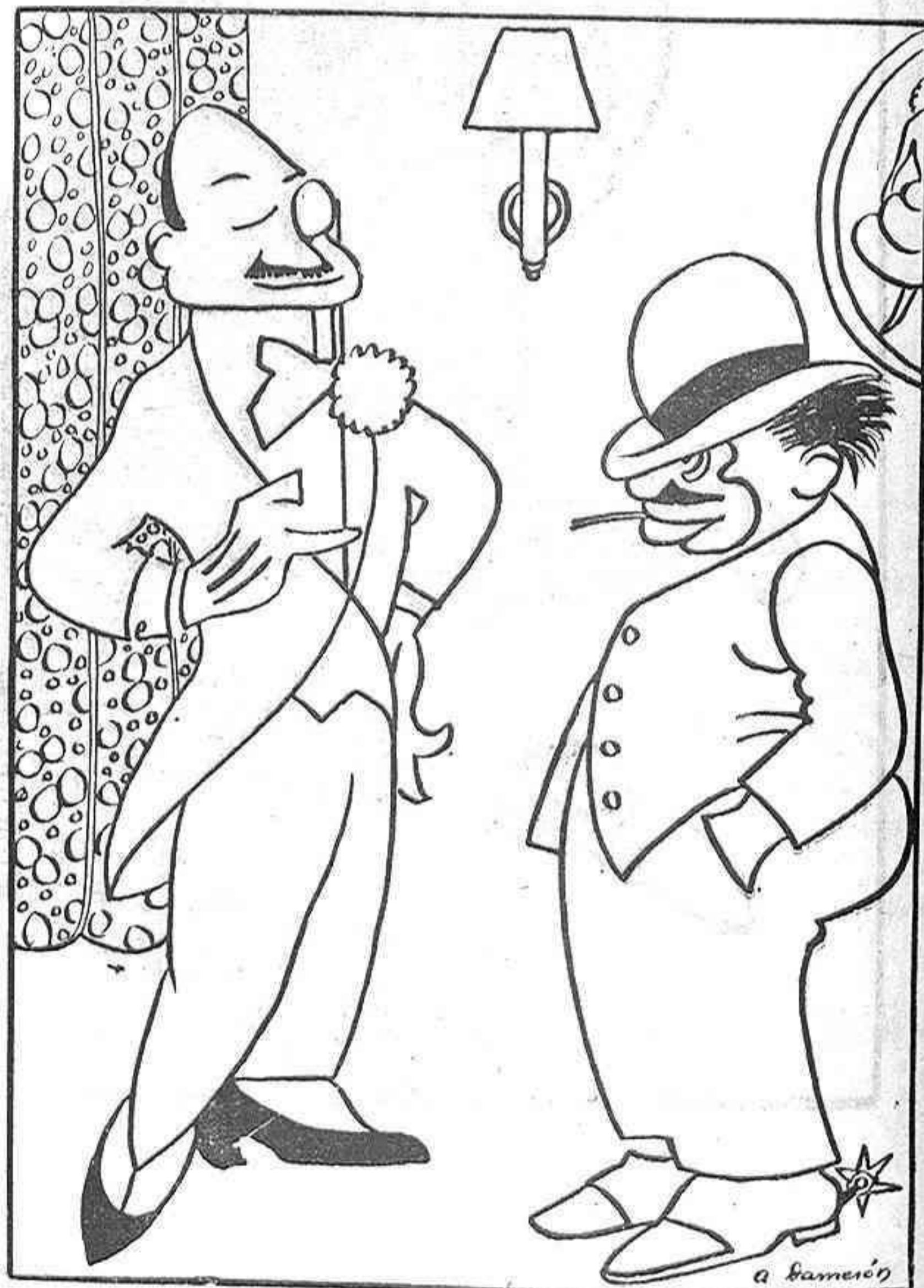
En Carnestoltes ha mort plorant

Sa senyoria en Carnestoltes aquest any s'ha entristit tant que fins per ses galtes de carota, li relliscaven les llàgrimes. Ha plorat com un *niño llorón*.

—Per què plores—hem preguntat an en Carnestoltes.

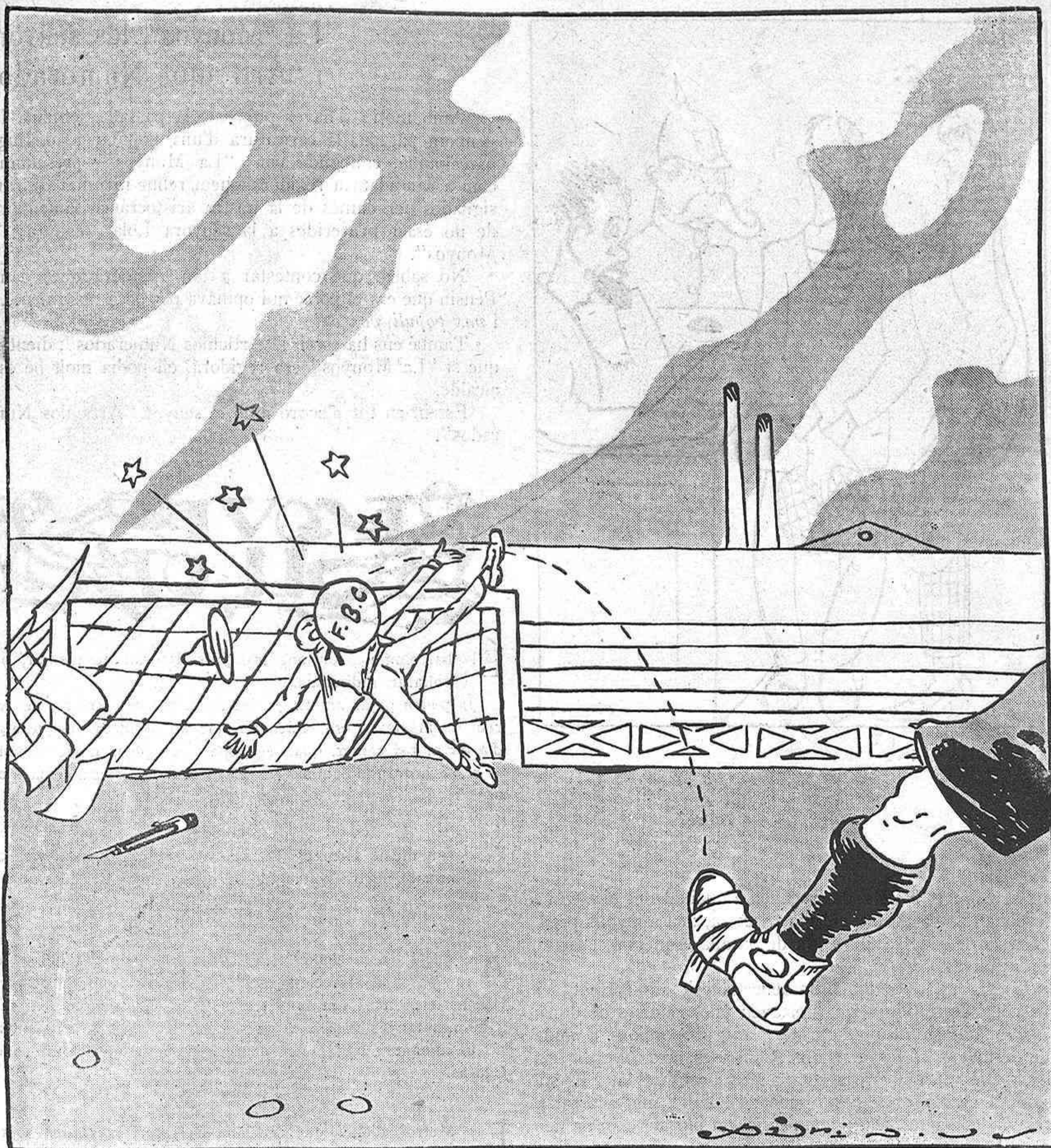
Barrejant els singlots de la seva ploraneria amb les paraules, ens ha dit:

—Còm voleu que no plori si els pocs que m'han imitat ho feien disfressats. Còm voleu que no estigui trist si els vehicles que servien per a passejar-se, semblaven carros de mort. Mancats de tot: d'originalitat, de bon gust i de vida.

ELS SENYORS

—Ara tinc vint criats, tres automòbils i un secretari que em dicta les cartés.

EL XUT MÉS SENSACIONAL

Se'n burlaven de mi per a fer-me riure i ha sigut al revés, m'han fet plorar com una bleda.

Hem arribat al dimecres de Cendra, la ciutat com una crida a la guerra s'ha movilitzat i ha fet via vers els camps de batalla. Pel camí els valents voluntaris entonaven marxes triomfals segurs ja de la seva victòria; entre les bèl·liques cançons s'hi comptaven: *El gori-gori*, *Les ensoltés*, *Jo vull pa amb oli*, *Jo te l'encendré* i la popular:

*A setze, a setze
el vi,
el pobre Carnestoltes
s'acaba de morí.*

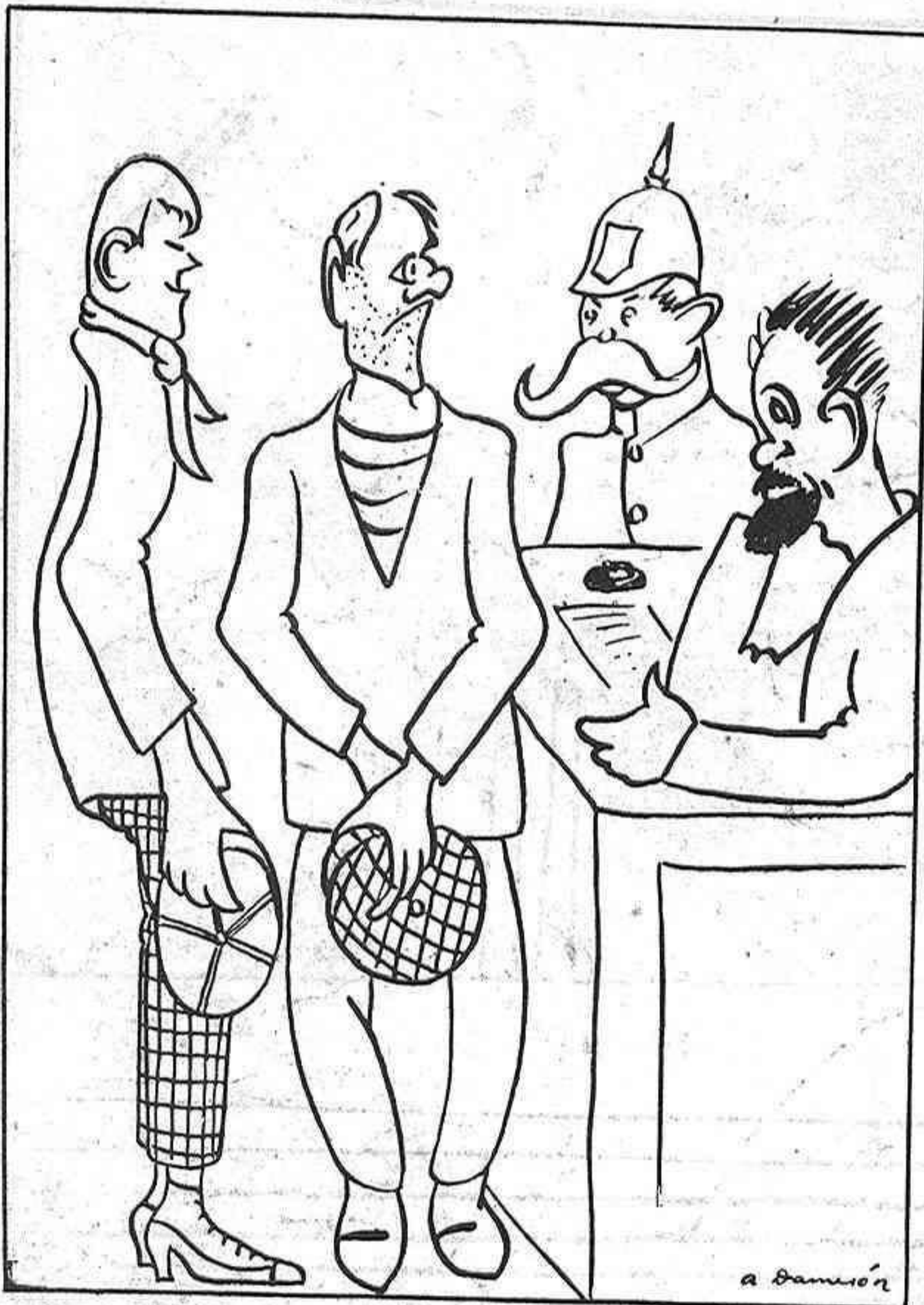
El del "Barcelona" a la premsa.

L'enemic era un home fastigós, de cara de pepa de deu cèntims, amb unes galtes vermelles i amb un nas disforme i també vermell com una tomata madura. Per les seves senyes ja el deureu conèixer, és en Carnestoltes.

Un contingent tan gros de soldats i amb la bona voluntat que marxaven cap a la guerra, és molt difícil de trobar, és propi sols de nosaltres.

Jà front per front amb l'enemic, començà la batalla. Els soldats, soldades i soldadets es despenjaren de les espatlles les corresponents motxilles i tot seguit trencaren foc.

Un grup d'uns cinc milicians, compost per un pare,

BONA GENT

—A què es dedica vostè?
 —Jo? A res.
 —I l'altre?
 —Treballem junts.

una mare i tres bailets, destroçaven a queixalades una truita d'espínacs. Més amunt, en una trinxera, deu minyons pegaven cops de sabre a una plata de bacallà esqueixat, ensiam, cebes i olives...

L'estat major d'aquell famèlic exèrcit era format per una colla de tranquils que portaven unes camises de dona.

La batalla anava adquirint grans proporcions a mida que arribaven noves divisions. Com més tardolenc es feia el dia, més segura era la batalla pels braus soldats. El sol començà a amagar-se per Ponent; l'enemic, mig acorralat, cridava demanant pietat i compassió, tot plorant com un nen de bolquers. Els aferrissats lluitadors no volgueren afluïxar i seguiren disparant contra en Carnestoltes; un home bigotut apretava una bota de cuir que en sortia un raig de vi negre, pel seu voltant, un lí cantava una cançó, que era com el retaplament dels tambors que dona ànims als que es barallen.

Quan el jorn entrava en la fosca, moria en Carnestoltes. Tot seguit s'anà a recollir el seu cadàver i enterrar-lo. I pobret, així com anys enrera moria amb un somriure a la boca, moria complaent d'haver disfrutat, aquest ho ha fet amb la boca esquincada, els llavis inflats i els ulls irritats per la salabor de les llàgrimes.

FENICEX

La "Monyos", les senyores i "Artículos Numerados"

Amb motiu d'haver publicat, la passada setmana i en primera pàgina, la caricatura d'una popular i distingida barcelonina, coneguda per "La Monyos"—presentant-la com a candidata a regidora—hem rebut infinitat de cartes signades per dames de la nostra aristocràcia, lamentant-se de no ésser preferides a la senyora Lola Vega (a) "La Monyos".

No sabem què contestar a tan aristocràtiques dames. Pensin que era el poble qui opinava per boca nostra, ... i *vox populi, vox dei*.

També ens ha escrit l'"Artículos Numerados", dient-nos que si "La Monyos" era regidora, ell podia molt bé ésser alcalde.

Estem en tot d'acord amb el senyor "Artículos Numerados".

Els barcelonins. són uns tranquils. Podran no menjar, però escoltaran radimania.

Ja poden pujar amunt, ja, les subsistències. Ara rai que viurem de música. Però, volem dir que no perillem de que algun dia anant pel carrer, quan els espais són plens d'ones sonores, al respirar tranquil·lament ens empassem la Carmen o la Dolores? Es fàcil amb la gana que córre.

El gran músic alemany Ricard Strauss, que fa uns dies que honra la nostra ciutat, ha fet grans elogis de Catalunya.

Ara que s'acosta el bon temps. a la Plaça de Catalunya deuran posar-hi atraccions estil "Turó-Park", perquè hem vist que hi feien unes muntanyetes de terra que s'assemblen molt a les muntanyes russes. Si passeu per la Plaça de Catalunya i no us aguanteu fort podeu caure a un abim dels Urals o del Caucas.

El "Metro" d'ençà que funciona ha sofert ja alguna averia. Una vegada se'ls trencà el cable de força i els passatgers restaren encallats més d'una hora.

Devia ésser un viatge deliciós. No és fàcil que ens hi encallem nosaltres.

En l'últim número de la Revista de Catalunya, en Rovira i Virgili fa un interessant estudi del senyor Cambó, estudi fet amb molta consciència i encert, i l'esmentat polític queda molt mal parat.

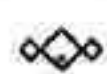
Hi ha certs carrers de Barcelona que si voleu passar-hi ha d'ésser tapant-vos el nas o sinó hi quedeu asfixiats. No sabem ni com la gent hi pot viure. I les pepes consistorials tan tranquil·les! I la comissió d'higiene tan bona i tan afable! La

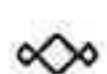
EN PICH CONFERENCIANT

—Conferenciant i professor de matemàtiques?

ciutat està cridant que li rentin la cara. Fins ara només li renten amb un drap brut.

El senyor Febrer Sistacs, va tornar a endossar-nos una de les seves llaunes espontànies en la sessió de l'Ajuntament. Què no ho veu aquest home que està fent un ridícul molt groixut? Perquè nosaltres no podem pas creure que el senyors Sistacs pugui arribar a pensar que entre ridículs n'hi ve d'un.

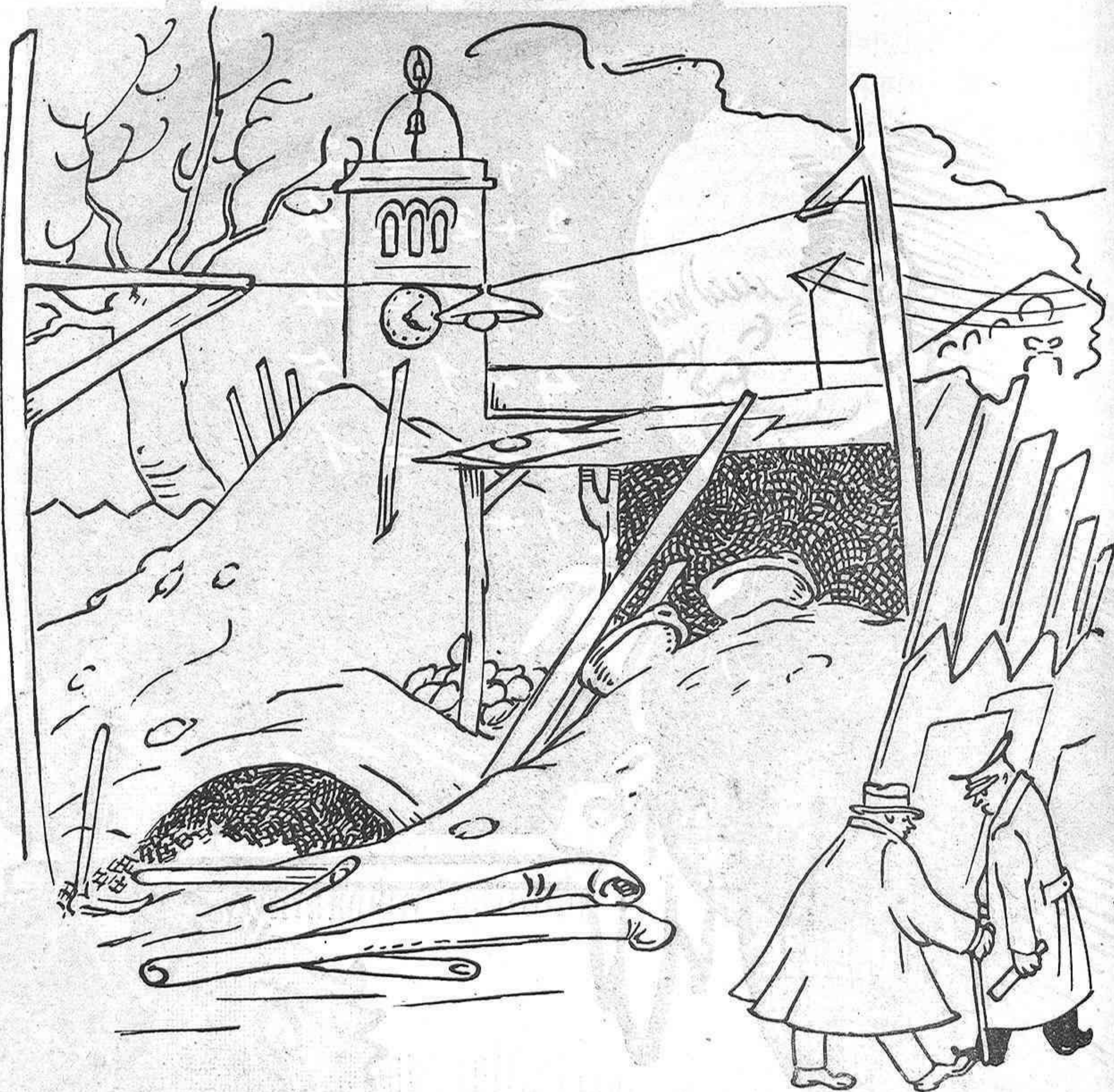
Ja som a Sant Josep, aquell ditxós sant que li va florir la vara. Quina sort! A tots els alcaldes d'avui per anar bé

també fóra necessari que els florís la vara. Nosaltres, carregats de bones intencions, si poguéssim els fariem florir una vara de freixa per cada u. Amb un miracle així que n'aniríem de bé!

Es diu que l'Ajuntament té el propòsit d'emprendre's la construcció de cases barates. Ja fa anys que les esperem. Quan hem protestat de l'ensorrament de les barraques, ho feiem precisament basats en la falta que fan les cases barates a la nostra ciutat. Ara diu que volen fer-les.

Nosaltres creiem que no. ....

BARCELONA ATRACCIÓ DE FORASTERS

—Què busca vostè?
—Buscava la Plaça de la Universitat.

Ni per Quaresma que sigui, que no ens vinguin amb abstinències de carn. Ens agrada la carn viva i la carn morta. Però com que en el món tot té compensació, sinó ens abstenim de carn, ens abstenim de "Metro". Així com mentre tinguem seny per poc que poguem menjar carn, sinó perdem el seny que tenim no pujarem mai al "Metro".

.....
.....
.....

Ara la moda de les dones és portar una pinteta verda i una altra de vermella.

Les dones ja fa temps que ho sabem que són així: mig verdes i mig vermelles. Ara el verd i el vermell se'ls posen al cap perquè facin companyia als pardalets.

Respostes pagades

F. R.: Anirà.—J. S.: No pot ésser. S. G. B.: No pot anar. Vol dir que això és un somni?—S. B. T. Cregui'ns, no en faci de versos que hi perderà diners.—M. V.: No.—J. B. (Mataró): Cregui que sentim no poder-la complaure. Un altre dia serà.—F. P. C.: En va un.—B. C.: No.—M. G. C.: Va.—J. C. (F.): Ni sense punts.—M. G. B.: Són dolents aquests versos.—F. G.: Aquest ninot no ens agrada gens. Lo altre ja veu que se li publica.—S. C. (Caldes): No, perquè pot fer-ho molt millor.—S. G. B. (Vilanova i Geltrú): Són horribles aquests versos. No en faci més.—A. C.: No.—J. P.: No pot anar.—R. A. C.: Sí, senyor, sí. Fixi's una miqueta i ho veurà.—J. V. A.: No ens agrada prou.—J. C.: Va, però al cove.—A. X.: El mateix li diem.—L. N.: Sí.

Singlots Poètics d'en Frederic Soler

De tota l'obra magna del inoblidable fundador del Teatre Català el més pintoresc i el més característic són indubtablement els SINGLOTS POETICS, aplec de quadros, paròdies i sainets, amb els quals popularitzà el pseudònim de "SERAFÍ PITARRA".

Van publicar-se

La butifarra de la llibertat
L'esquella de la torratxa
Lo cantador
Lo castell dels tres dragons
¡Coses de l'oncle!
Ous del dia
Les píldores de Holloway
Si us plau per forsa
Un mercat de Calaf
Un barret de rialles

La venjansa de la Tana
La vaquera de la piga rossa
Les carabasses de Montroig
En Joan Doneta
Lo punt de les dones
L'últim Trençalós
L'Africana, paròdia d'aquesta
magnífica òpera
Gra y palla, paper per a matar

estones, col·lecció de poesies.
Lo boig de les campanilles
Il Profeta, paròdia d'aquesta
magnífica òpera.
Faust, paròdia d'aquesta magnífica òpera.
Liceistas y cruzados
Los héroes y las grandesas
La mort de la Paloma

Preu de cada Singlot: 60 cèntims

Enric Clarasó

ESCULTURES

90 reproduccions relligades a la francesa: Ptes. 25

OBRA NUEVA

LUZ DE AMOR

Novela de JACK WILSON

Tomo 3.º de la Novela Gloria

Ptas. 1'50

OBRA NUEVA

Carles Pujol Claverí

Contes de la meva joventut

Pessetes 2

Diccionari

Català - Castellà

&

Castellà - Català

per ANTONI ROVIRA I VIRGILI

Pessetes 15

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extraviats si no's remet, a més de 20 cèntims per a certificat. Als corresponals se'ls otorguen rebalxes.

LO QUE CONVINDRIA

—Que l'alcalde desembarassés la façana del "Principal"... i tindria un gran èxit.